

Poezia Revedere - de Mihai Eminescu

Aceasta poezie este asemanatoare unei doine, fiind o prozopee dezvoltata pe dialogul om-natura.

In prima imagine poezia se structureaza din punct de vedere compozitional pe doua planuri distincte, marcate prin dialog(intrebarile poetului si raspunsurile codrului).

Poezia este structurata pe patru secvente poetice, concretizate in cele doua intrebari si doua raspunsuri, al caror liant este motivul timpului ce se scurge ireversibil.

La prima interventie, eul liric se adreseaza codrului cu admiratie si afectiune "codrutule" dar si cu o anumita mandrie pentru faptul ca el a cunoscut si alte lumi "multa vreme am um imblat". In acelasi timp simtim regretul provocat de scurgerea ireversibila a timpului "Ca de cand nu te-am vazut/Multa vreme a trecut".

Se observa concentrarea unor sintagme din aria nationala a timpului.

In cele doua secvente dezbaterea despre problema timpului se rezolva prin antiteza dintre doua concepte filosofice: omul trecator si codrul etern.

In acest prim plan apare si raspunsul codrului in ceea ce numim din punct de vedere compozitional, cea de-a doua secventa poetica.

In raspunsul sau codrul se afla nepasator in fata trecerii timpului. El nu cunoaste decat doua sezoane pe care le repeta ciclic, timpul fiind in esenta lui acelasi:"Iarna viscolul ascult/Crengile-mi rupandu-le/Apele astupandu-le/Troienind cararile/Si gonind cantarile/Si mai fac ce fac de mult/Vara doina mi-o ascult/Pe cararea spre izvor/Ce le-am dat-o tuturor". Perceptia timpului se face cu detasare si obiectivitate, in tonalitate nostalgica, punandu-se accent pe ciclicitate. Ordinea fireasca irevocabila, actioneaza asupra naturi in mod constant:dupa iarna, vine primavara:"Tu din tanar precum esti/Tot mereu intineresti", in timp ce pentru existenta umana timpul este ireversibil. Pentru natura, notiunea de timp nu exista, de aici nepasarea codrului "Ce mi-i vremea".

In partea a doua, ultimele doua secvente, se resimte miscarea spatiului din afara spre vibratia dinauntru si transferul notiunii obiective despre timp in substanta de suflet.

Codrul remarca faptul ca exista in natura un fel de incremenire in vesnicie.

Astfel, aceleasi stele se odihnesc pe la noi. Dunarea merge vesnic, acelasi vant bate.

Mascand antiteza dintre perasibilitatea omului si vesnicia naturii codrul exclama sententios:"Numai omu-i schimbator/Pe pamant ratacitor". In schimb, natura, nesupusa timpului isi continua existenta pe baza unei relatii de dualitate:"Iar noi locului ne tinem/Cum am fost asa ramanem/Marea si cu raurile/Lumea cu pustiurile/Luna si cu soarele/Codrul cu izvoarele.

Un singur cuvant ambiguu apare in intregul text:"pustiurile" ce insotesc "lumea" care ar simboliza faptul ca existenta umana este supusa suferintei si zadarniciei.